

בית משפט השלום בקריות

צ"מ 11282-03-16 קרן נ' משטרת ישראל – תחנת זבולון

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לפני כבוד השופט מוחמד עלי

המבקש דוד קרן
ע"י עו"ד ר' קרן

נגד

המשיבה משטרת ישראל
ע"י עו"ד ג' גפן

כתבי עת:

נויה רימלט, "על זנות, מגדר ומשפט", משפט וממשל, יג (טבת תשע"א) 439

חקיקה שאוזכרה:

חוק הגבלת שימוש במקום לשם מניעת ביצוע עבירות, תשס"ה-2005: סע' 1, 2, 3, א3(, א3(, א3(, ב3(

חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' ב' לפירק ח'

החלטה

1. לפני בקשה לביטול צו להגבלת שימוש במקום שניתן לפי סעיף 3 לחוק הגבלת שימוש במקום לשם מניעת ביצוע עבירות, התשס"ה-2005 (להלן: החוק).

הצו, הבקשה וטענות הצדדים

2. ביום 1.3.2016 הוציא מפקד מחוז חוף במשטרת ישראל צו להגבלת שימוש במקום על פי סמכותו בסעיף 3א לחוק (להלן: הצו), לפיו ציווה על הגבלת השימוש במבנה המצוי בשדרות ההסתדרות 8 בחיפה (להלן: המקום) זאת למשך 30 ימים. הרקע להוצאת הבקשה, החשד כי במקום – שמהווה מספר חדרים להשכרה – רוחשת פעילות של עיסוק בזנות.

3. בבקשה עותר המבקש לביטול הצו וטוען לפגמים בהוצאות הצו. נטען כי הצו הוצא תחילה ללא שנערך שימוע למבקש, ורק לאחר הוצאת הצו נערך שימוע בדיעבד בעוד הצו בתוקף, ובכך יש לראות פגם. לשיטת המבקש, היה על המשיבה לבטל את ההחלטה, לקיים שימוע ולאחר מכן לקבל החלטה מחדש. המבקש טוען כי הוא המחזיק בפועל של המקום אשר מהווה חדרים להשכרה שלא לצורך עיסוק בזנות, ואם נעשה כך במקום שירותי זנות הדבר לא היה בידיעתו, מה גם שלטענתו הוא מזהיר את הנשים ששוכרות ממנו את החדרים כי אסור להן לעסוק בזנות. המבקש הוסיף וטען כי לא נשקלו חלופות שפגיעתן בזכויותיו של המבקש פחותות יותר מאשר סגירת המקום. בין היתר הציע המבקש כי ייתלו שלטים בכל חדר ובכל פינה על כך שלא ניתנים במקום "שירותי מיין" והחתמת הנשים על חוזי שכירות יומיים. עוד טען בא-כח המבקש שהיה ראוי לבכר שימוש בהוצאת צו על ידי בית המשפט לפי [סעיף 2 לחוק](#), ולא להשתמש בסמכות הנתונה למפקד מחוז בהתאם [לסעיף 3 לחוק](#).

4. בא-כח המשיבה טען כי פניית המבקש לוקה בחוסר ניקיון כפיים, בשל מה שכינה "ניסיון המבקש לקבל גושפנקא שיפוטית לתרבות הקוף". נטען כי המבקש הגיש תצהיר לא אמת, בשאלת תפקידו האמיתי במקום. בא-כח המשיבה ציין בתגובתו כי על פי חומר חקירה שנאסף במהלך ניהול החקירה סביב פעילות המקום עולה, המקום משמש לעיסוק בזנות. עוד נטען כי לא נפל פגם בהליכי השימוע, שכן נעשה ניסיון לאתר את המבקש ללא הצלחה ועל כן הצו הוצא ללא עריכת שימוע, אולם לאחר מכן נערך שימוע, טענותיו של המבקש נשקלו ונתקבלה החלטה להשאיר את הצו על כנו. נטען כי תפקידו של המבקש במקום לא ברור והוא אף טען שהוא פקיד והשימוע שנערך היה רק בשל היותו "הצינור היחיד בין הרשות המנהלית לבין בעל העסק". עוד נטען כי על בית המשפט לבחון את ההחלטה שבבסיס הצו לפי עילות הבחינה המנהליות, ובית המשפט לא צריך לשים את שיקול דעתו במקום שיקול דעתה של הרשות. בהעדר פגם בהחלטה ובהיותה סבירה, כך נטען, יש להותירה על כנה.

דיון והכרעה

5. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בתיק החקירה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות מכל וכל. נימוקיי יובאו להלן.
6. הסמכות בה נעשה שימוש מעוגנת [בסעיף 3 לחוק](#). [סעיף 3\(א\)\(1\)](#) לחוק קובע כלהלן:

"היה למפקד מחוז במשטרת ישראל חשד סביר כי מקום משמש לביצוע עבירה וכי יש יסוד סביר לחשש שהמקום ימשיך לשמש לביצוע עבירה אם לא יוגבל השימוש במקום באופן מיידי, רשאי הוא ליתן צו להגבלת השימוש במקום, לתקופה שיקבע בצו, והוא רשאי להאריכה לתקופות נוספות ובלבד שסך כל התקופות לא יעלה על 30 ימים".

7. על התכלית שבבסיס החוק עמד בית המשפט העליון ברע"א [9045/15](#) בן עמי נ' מדינת ישראל- משטרת ישראל (פורסם בנבו, 7.1.2016)) שם צוין כי:
- "האינטרס הציבורי החשוב שבבסיסו של החוק, אשר נועד ליתן בידי רשויות אכיפת החוק אמצעי יעיל לצמצום התופעה העבריינית של העסקת אנשים בזנות, זאת משום שסגירת המקום לציבור צפויה להקשות על הקשר שבין קהל הלקוחות לבין המקום שבו ניתנים שירותי הזנות וכך להצר את צעדיהם של מבצעי העבירות" (מתוך דברי ההסבר להצעת [חוק העונשין](#) (תיקון מס' 83) (צווי הפסקת שימוש למקום המשמש לביצוע עבירות זנות), התשס"ה-2004, הצ"ח תשס"ה 56, 18).**
8. אתיחס תחילה לטענת סף שהועלתה על ידי המשיבה, שלפיה יש לדחות את הבקשה בשל חוסר ניקיון כפיים. במה דברים אמורים? בבקשה שהוגשה על ידי המבקש ובתצהיר שצורף לה נטען כי הוא "המחזיק והמנהל" של המקום, ולצד זאת הוסיף וטען כי אין הוא הבעלים של המקום. גם בחקירתו במשטרה טען המבקש כי אין הוא הבעלים של המקום, אך שם טען כי הוא רק עובד כ"פקיד". הוא נשאל מי הבעלים של המקום והשיב: **"הוא בחוץ לארץ קוראים לו משה משהו"**, וכאשר נשאל מי משלם ארנונה וחשמל, הפנה לאותו משה עלום השוהה בחו"ל. דילוגיו אלה של המבקש בין התפקידים השונים מלמד על חוסר ניקיון כפיים מובהק ובלוט.
9. כלל הוא כי מי שמבקש סעד מבית המשפט עליו לבוא בידיים נקיות ([בג"ץ 10/80 זילכה נ' ראש עיריית חולון, פ"ד לד\(4\) 651, 654 \(1980\)](#); השוו גם [בג"ץ 5445/93 עירית רמלה נ' שר הפנים, פ"ד נ\(1\) 397 \(1994\)](#); [בג"ץ 3483/05 די.בי.אס. שרותי לוויין בע"מ נ' שרת התקשורת, סעיפים 26-27 לפסק הדין](#) (פורסם בנבו, 9.9.2007). מי שנוהג כמנהגו של המבקש אשר מקפץ בין תפקיד של פקיד לתפקיד של מנהל בית העסק, תוך שהוא מכופף את הגדרתו במקום לקידום בקשתו להותיר את המקום פתוח – אינו זכאי לסעד מבית המשפט. חוסר ניקיון כפיים עולה מהסתרתו של המבקש מאחורי משה-עלום-השוהה-בחו"ל, אשר מצד אחד מעביר למבקש שכר חודשי ומצד שני המבקש אינו מכירו ולא נפגשו עמו מעולם. כמובן, לאור השלב בו מצוי ההליך והרף הראייתי הנדרש, אין לקבוע בשלב זה מהו תפקידו של המבקש במקום, האם הוא הבעלים של המקום או רק מנהל המקום מטעם משה-עלום כלשהו או שמא פקיד בלבד. בין אם כך ובין אם אחרת, יש בהתנהלות המבקש משום חוסר ניקיון כפיים.
10. חשוב מכך, על פי הראיות המצויות בתיק החקירה, המעלות יותר מאשר חשד סביר, שהותו של המבקש במקום כלל אינה תמימה. אחת מן העוסקות בזנות אשר נחקרו, שאישרה כי היא

עוסקת בזנות, ציינה כי היא מקבלת "שכר" של 200 ₪ מכל לקוח, 100 שקלים נשארים אצלה ואת היתר היא מעבירה למבקש. אחת נוספת אישרה פרט זה וציינה כי המבקש אף קובע את "המשמרות". האם לאור כך יושט סעד למבקש על ידי בית המשפט? דומה כי התשובה ברורה מאליה.

11. על התופעה הפסולה של הזנות אין צורך להרחיב. לתופעה השלכות שליליות רבות ופגיעתה רבה בערכים רבים של צדק ומוסר. יש המבקשים להפנות את המבט אל הקלון החברתי הקשה שתופעה זו מייצרת, אשר מכתים לא רק את הנשים העוסקות בזנות אלא את כלל הנשים בחברה. לפי גישה זו, אין מקום לשיח במונחים של הסכמה, שכן לרוב, העוסקות בזנות הנן נשים מוחלשות ממילא, אשר הימצאותן בזנות אינה בבחינה בחירה חופשית.

"מהמחקר העכשווי עולה שקיים קשר ברור, ברוב המקרים, בין עיסוק בזנות לבין התעללות מינית במשפחה בתקופת הילדות, עוני קשה וכן חסרים מתמידים בדאגה הורית, בהשכלה ובתשומת לב חברתית. רבות מהנשים היו מכורות לסמים קודם שהתחילו בעיסוק בזנות, ורבות אחרות הפכו למכורות בעקבות העיסוק. פגיעה וסבל נפשיים עקב התעללות הם הגורם המרכזי לעיסוק בזנות, ולא בחירה או הסכמה". שולמית אלמוג, "זנות כנזק: טראומה לצד קלון חברתי", **בסימן טראומה – עיונים בזהות, זיכרון וייצוג** (מיכל אלברשטיין, נדב דוידוביץ' ורקפת זלשיק – עורכים, 2015), 101.

על פי הגישה שמציגה פרופ' אלמוג ואחרים, הטיפול בתופעת הזנות צריך להיעשות על ידי הפללת והכתמת כל העוסקים בזנות, למעט האישה בזנות אשר יש לראותה קורבן ולטפל בה. ראו: שולמית אלמוג, **נשים מופקרות** (2008), פרק 11. ברוח זו קיימת הצעת החוק שתכליתה לקבוע איסור פלילי שנועד להפליל את הלקוח ולא את מי שמספקת לו שירות מין, זאת לצד האיסור העוסק בסרסרות ויתר העבירות המנויות **בסימן י' לפרק ח'** לחוק העונשין, תשל"ז-1977. ראו: הצעת חוק איסור צריכת זנות וטיפול בקהילה (תיקוני חקיקה), התש"ע-2010; נויה **רימלט, על זנות, מנדר ומשפט** פלילי: הרהורים על הצעת חוק להפללת צרכני זנות, **משפט וממשל יג' תשע"א**, עמ' 439.

מחומר החקירה שנאסף במקרה שבפנינו עולה חשד סביר לכך כי המבקש הוא חלק ממערך הפעילות במקום: הוא קובע את "המשמרות", שומר על הנשים, ומתחלק עמן בהכנסה. על כן, קיים חשד סביר לכך שהוא עבר מספר עבירות וגם מטעם זה דבר בו חוסר ניקיון כפיים.

12. זאת ועוד, חוסר הבהירות, מעשה ידיו של המבקש באשר לתפקידו במקום, בנוסף להיותו לוקה בחוסר ניקיון כפיים, מעמיד בספק את זכותו ומעמדו לעתור לביטול הצו. בהתאם

לסעיף 3(ב) לחוק "הרואה את עצמו נפגע מצו הגבלה מנהלי רשאי לעתור לביטולו או לשינוי תנאים בו לבית משפט השלום". בהינתן העובדה כי המבקש אינו הבעלים של המקום לא ברור מדוע הוא רואה עצמו כמי שנפגע ממתן הצו. טיעונו של בא-כח המבקש כי המבקש עובד במקום ומשתכר למחייתו ועל כן סגירת המקום יכולה לפגוע בפרנסתו, דינו להידחות מכל וכל. בעניין זה אציין כי **בסעיף 1** לחוק מוגדר "בעלים של מקום" – לרבות שוכר. כאמור המבקש אינו טוען כי הוא שוכר במקום ולא בעלים אלא פקיד או מחזיק או מנהל.

13. לטעמי די באמור לעיל כדי להביא לדחיית הבקשה. עם זאת, אתייחס לטענות הנוספות שהועלו על ידי המבקש.

14. **סעיף 3** לחוק מחייב קיומו של חשד סביר כי המקום משמש לביצוע עבירה וכי יש יסוד סביר לחשש שהמקום ימשיך לשמש לביצוע העבירה, כדי שתקום סמכותו של מפקד המחוז להחליט על סגירת המקום. עיינתי בחומר החקירה שנאסף עד כה והתמונה העולה ממנו ברורה כבוקר. בתיק החקירה מצויות עדויותיהן של חמש נשים שעוסקות בזנות שמהן עולה כי המקום רוחש בפעילות של זנות, ובמלים אחרות – אינו אלא בית בושת. אמנם אחת הנשים משתמשת במונח המכובס שירותי "מסאג'", אך יתר הנשים מודות בפה מלא כי הן נמצאות במקום לשם עיסוק בזנות והן מתחלקות ברווחיהן עם המבקש. אם לא די בכך, בתיק החקירה מצויה גם הודעה של אחד מבאי המקום שנתפס במקום, אשר מאשר כי הגיע ל"מכון הליווי" כדי לקבל "שירותי מין".

15. אין לקבל את טענת הסנגור כי לא הונח בסיס לכך שהמקום פועל כיום, בהווה, כמקום לעיסוק בזנות. תחילתה של החקירה הייתה לאחר שהמשטרה פשטה על המקום, שוטרים נכנסו למקום והבחינו בשני גברים שהיו ללא בגדים, כל גבר עם אישה בחדר. כולם הודו לאחר מכן שעסקו בזנות. בנסיבות אלו התמונה הראייתית שעולה עונה לרף הנדרש לשם הפעלת הסמכות, קרי, קיומו של חשד סביר. לאור הפעילות שרחשה בעבר, קיים יסוד סביר לחשש שהמקום ימשיך לשמש לביצוע העבירה, קרי כאכסניה לעיסוק בזנות. אין שום סיבה להניח כי המקום יהפוך חיש קל את ייעודו לעסק תמים, מה גם שהכוונה היא להמשיך ולהשכיר את החדרים לנשים, תוך החתמתן על חוזי שכירות יומיים ואזהרתן שלא לעסוק בזנות, כמוצע על ידי המבקש.

16. **השימוע**: הצו ניתן כאמור ביום 1.3.2016, ועובר למתן הצו לא נערך שימוע למבקש או לבעליו העלום של המקום. בנימוקים להוצאת הצו שפורטו בגוף הצו, צוין כי נעשו ניסיונות רבים לאתר את המבקש בכתובות הידועות למשטרה ובטלפון שנמסר על ידו אך הדבר לא צלח. עיון בחומרי החקירה שנאספו על ידי המשטרה מלמד כי אכן נעשו ניסיונות לאתר את המבקש כדי לזמנו לשימוע, הן טלפונית והן במשלוח סיורים לכתובת ביתו ובכתובות נוספות שנמסרו. רק בעקבות ביקור נוסף במקום, שם פגשו השוטרים במאן דהוא – הצליחו השוטרים לאתר את

המבקש. זאת ועוד, בתיק החקירה קיים מזכר ממנו עולה כי בדיקה במכשיר הטלפון של המבקש גילתה כי אכן נעשו ניסיונות להתקשר אליו אך הוא לא ענה.

17. טענתו של בא-כח המבקש כי עצם עריכת השימוע בדיעבד פגעה בזכויותיו של המבקש, שכן דעתו של מקבל החלטה הייתה נעולה. היה מקום, כך נטען, לבטל את הצו ורק לאחר מכן לערוך שימוע ולקבל החלטה מחדש.

אין בידי לקבל טענה זו.

18. אני סבור כי נוכח הניסיונות שנעשו לאיתור המבקש, סיכול ההליך על ידי המבקש, והצורך בהוצאות הצו כדי להביא לסגירת המקום בו רוחשת פעילות עבריינית – היה מוצדק לטעמי להוציא את הצו מבלי לערוך שימוע למבקש (השוו: [רע"פ 6645/11 ששון נ' משרד הבריאות](#) (פורסם בנבו, 20.9.2011)). גם אם ניתן לומר כי נפל פגם בהילוכה של המשיבה, הרי פגם זה התרפא בכך שלמבקש נערך שימוע בדיעבד בו ביום בו הוצא הצו, בשעות אחר הצהריים.

19. אמנם דרך המלך היא עריכת שימוע בטרם קבלת החלטה המנהלית, אך העובדה שנערך שימוע בעוד החלטה המנהלית תלויה ועומדת לא מביא מניה וביה לבטלות החלטה המנהלית ([בג"ץ 654/78 גינגולד נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד לה \(2\) 649, 655 \(1979\)](#); [בג"ץ 3486/94 מסאלחה נ' ועדת התכנון והבניה, פ"ד מח \(5\) 291 \(1994\)](#) (להלן: עניין **מסאלחה**). כשם שקבלת החלטה בהעדר שימוע לא מביאה לבטלות החלטה באופן אוטומטי, כך גם עריכת שימוע בדיעבד אינה מביאה לבטלות החלטה כהילוך בלעדי. הלכה מושרשת היא כי לא כל פגם שנפל בקבלת החלטה מנהלית מביא לביטול המעשה המנהלי; והפרה של חובת השימוע אינה מבטלת בהכרח את החלטה מעיקרה. הדבר תלוי בנסיבות המקרה ובשאלה האם ההפרה גרמה לעוול (ראו עניין **מסאלחה**). יש לבחון אפוא את הפגם על רקע מכלול הנסיבות (ראו: [בג"ץ 598/77 דרעי נ' ועדת השחרורים, פ"ד לב \(3\) 161 \(1978\)](#)). במקרים מסוימים ניתן לרפא את הפגם באמצעות קיום שימוע מאוחר ולטעמי המקרה הנוכחי הוא אחד הם. השימוע נעשה בו ביום שהתקבלה החלטה ולא נטען כי בהליך גופו נפל פגם. עיון בפרוטוקול השימוע מראה כי המבקש שטח בפני הגורמים הרלוונטיים את מלוא טענותיו, וכעולה מהמכתב מיום 2.3.2016 טענותיו נשקלו בכובד ראש וניתנה התייחסות מניחה את הדעת. לזאת יש להוסיף כי המבקש טוען טענות סותרות לגבי תפקידו במקום, ועל רקע זה קשה לומר כי העדר השימוע או השימוע בדיעבד יש בו כדי להביא לבטלות החלטה המנהלית. יש לזכור בעניין זה גם את הפגיעה באינטרס הציבורי ככל שתבוטל החלטה, זאת לאור הפעילות המתרחשת במקום ([בג"ץ 118/80 גבעולי נ' גבעולי, פ"ד לד \(4\) 155 \(1980\)](#)). לבסוף, יש לתת את הדעת לכך כי חובת השימוע במקרה הנדון אינה מעוגנת בחוק אם כי היא עולה מכללי הצדק הטבעי.

20. לאור האמור לעיל יש לדחות את טענותיו של המבקש כי נפל פגם בהליך השימוע אשר מביא לבטלותה של ההחלטה המנהלית בדבר הוצאת הצו.

21. בא-כח המבקש טען כי היה על מקבל ההחלטה לשקול חלופות שפגיעתן בזכויותיו של המבקש פחותה יותר. המבקש הציע מספר אפשרויות חלף סגירת המקום, כגון תליית שלטים כי במקום לא ניתנים "שירותי מין" והחתמת הנשים על חוזי שכירות יומיים. דומה כי התמונה העולה לפיה במקום רוחשת פעילות שבה נשים עוסקות בזנות אינה מאפשרת פגיעה במתווה המוצע, ומכאן שלטעמי צו הסגירה הוא הסעד היחידי האפשרי כדי להביא למניעת המשך הפעילות המתבצעת במקום. די אם אפנה לחוסר הבהירות השורר באשר לתפקידו של הנאשם, ולדבריו שלו בשימוע שאין לו "שליטה 100 אחוז" על המתרחש, דבר שעומד בניגוד לתמונה שמנסה לצייר בתצהירו שצורך לבקשה. יצוין כי מפקד המחוז ציין בנימוקיו כי הוא שקל חלופות שפגיעתן בבעל העסק פחותות, אך בשל הצורך לשמור על שלום הציבור ושלטון החוק לא מצא מנוס אלא מהוצאת צו מנהלי לסגירת המקום. לא שוכנעתי כי בנימוקיו של מפקד המחוז נפלו פגמים המצדיקים ביטול הצו או הגבלתו כפי שמבוקש על ידי בא-כח המבקש.

22. לבסוף, אין לקבל את טענת המבקש כי יש לבטל את הצו מחמת האפשרות שעמדה בפני המשטרה לפנות לבית המשפט לשם הוצאות צו על פי [סעיף 2](#) לחוק. המחוקק קבע [בסעיף 3](#) סמכות למפקד המחוז להוציא צו לתקופה מוגבלת, ובמקרה זה הוצא צו לפי הסמכות האמורה, לאחר שהמשטרה פשטה על המקום, גילתה כי במקום מתנהלת פעילות של עיסוק בזנות וראתה כי האינטרס הציבורי מחייב סגירת המקום על אתר. איני רואה פסול בהפעלת סמכות זו, ואינני סבור כי יש מקום להתערב בהחלטת מפקד המחוז לאור האינטרסים הציבוריים המשמעותיים העומדים בבסיס ההחלטה ולאור כל שלא נפל כל פגם בהחלטתו. גם אין לקבל את הטענה כי הצו שנתקבל אינו מידתי – זאת בשים לפעילות שנעשית במקום.

23. סיכומים של דבר, שאני מחליט לדחות את הבקשה.

המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים.

תיק החקירה שנמסר לעיוני על ידי בא כח המשיבה יוחזר באמצעות מזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, כ"ט אדר א' תשע"ו, 09
מרץ 2016, בהעדר הצדדים.

מוחמד עלי 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)